

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 151/2019

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 17. decembra 2019 v senáte zloženom z predsedu senátu Mojmíra Mamojku a zo sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní o ústavnej sťažnosti [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátskou kanceláriou [REDACTED], v mene ktorej koná konateľ a advokát [REDACTED] vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4 To 21/2018 z 25. apríla 2018 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Sťažnostná argumentácia

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. augusta 2018 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy a jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len krajský súd) sp. zn. 4 To 21/2018 z 25. apríla 2018 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“).

Vec bola podľa Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. marca 2018 do 28. februára 2019 pridelená sudcovi spravodajcovi Ladislavovi Oroszovi, toho času členovi štvrtého senátu ústavného súdu v zložení Ľudmila Gajdošíková (predsedníčka senátu), sudca Miroslav Duriš a sudca Ladislav Orosz. Dvomi z uvedených sudcov (sudkyňa Ľudmila Gajdošíková a sudca Ladislav Orosz) uplynulo 16. februára 2019 funkčné obdobie.

V období od 17. februára 2019 spadala vec sťažovateľa podľa čl. II bodov 7 a 8 Dodatku č. 1 k Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. marca 2018 do 28. februára 2019 a podľa čl. X bodu 2 písm. c) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 do kategórie vecí, ktoré mali byť prerozdeľované po vymenovaní ďalších sudcov ústavného súdu. Po vymenovaní ostatných šiestich sudcov ústavného súdu (10. októbra 2019) bola vec sťažovateľa podľa čl. X bodu 5 písm. b) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 schváleného 16. októbra 2019 (ďalej len „rozvrh práce“) pridelená sudcovi spravodajcovi Petrovi Strakovi. Podľa čl. II bodov 3 a 5 rozvrhu práce je na konanie vo veci

príslušný tretí senát ústavného súdu v zložení Mojmir Mamojka (predseda senátu) a sudcovia Peter Straka (sudca spravodajca) a Martin Vernarský.

Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol pred všeobecnými súdmi účastníkom trestného konania vedeného pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 a 3 písm. c) Trestného zákona, a to v procesnom postavení poškodeného.

Okresný súd Košice II (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom sp. zn. 8 T 97/2016 zo 6. júla 2017 (ďalej len „odsudzujúce rozhodnutie okresného súdu“) uznal obžalovaného vinným zo spáchania skutku v celom rozsahu, za čo mu uložil peňažný trest vo výške 300 € a pre prípad úmyselného zmarenia výkonu peňažného trestu mu stanovil náhradný trest odňatia slobody v trvaní 3 rokov. Poškodeného odkázal s nárokom na náhradu škody na civilné konanie.

Sťažovateľ zdôrazňuje, že odsudzujúce rozhodnutie okresného súdu je preňho významné v tom smere, že prezumuje zodpovednosť obžalovaného za vznik škody (zlomenina sánky, ktorá mala vzniknúť následkom fyzického útoku), ktorú by v civilnom konaní nemusel dokazovať. V tejto súvislosti sťažovateľ poukazuje na § 193 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého súd je viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin a kto ho spáchal.

Odsudzujúce rozhodnutie okresného súdu bolo na základe odvolania obžalovaného napadnutým rozhodnutím krajského súdu zrušené, obžalovaný bol spod obžaloby oslobodený (pretože krajský súd skutok nepovažoval za trestný) a sťažovateľ bol s nárokom na náhradu škody odkázaný na civilné konanie.

Sťažovateľ na rôznych miestach ústavnej sťažnosti poukazuje na výňatky z odôvodnenia odsudzujúceho rozhodnutia okresného súdu a napadnutého rozhodnutia krajského súdu. Napadnutému rozhodnutiu krajského súdu vytýka zlyhanie v ustálení aj hodnotení skutkového stavu, pretože podľa jeho názoru krajský súd nesprávne posúdil konanie obžalovaného ako konanie v nutnej obrane. Slovom sťažovateľa, krajský súd

oslobodil obžalovaného spod obžaloby „bez akýchkoľvek relevantných dôkazov, vecných argumentov a bez vykonania nového dokazovania, rozsudok riadne neodôvodnil, a to aj napriek tomu, že jeho skutkové a právne závery sú diametrálne odlišné od skutkových a právnych záverov, ktoré ustálil okresný súd v svojom rozsudku...“.

Podľa názoru sťažovateľa «[z] vykonaného dokazovania v trestnom konaní na HP je viac ako zrejmé, že obžalovaný bol vo vzťahu k sťažovateľovi ako poškodenému „...negatívne aktívny“ počas celej oslavy pred, a aj v čase spáchania skutku, a to aj vo verbálnych konfliktoch voči sťažovateľovi ako poškodenému, ktorý bol značne opitý. Je zrejmé, čo odmietol krajský súd zákonne hodnotiť, že obžalovaný vykonal prípravu na fyzickú potýčku so sťažovateľom ako poškodeným a šiel po verbálnych provokáciách nielen na oslave, za ním z balkóna v smere ku kuchyni vyzliekajúc si pritom bundu (účelová obrana, že ho škrtila nie je namieste), kedy nasledovalo jeho bezprostredné konanie, kedy sťažovateľa ako poškodeného bezdôvodne fyzicky surovo napadol (uštedril mu silný úder do tváre), a teda mu ublížil zdraví (zlomil mu sánku a spôsobil zranenia s dobou liečenia nad 42 dní doby liečby a obmedzení v obvyklom spôsobe života sťažovateľa).

To, že sťažovateľ ako poškodený (značne pod vplyvom alkoholu, teda indisponovaný) mal naznačiť úder päťou vo vzťahu k obžalovaného, bezprostredne pred úderom zo strany obžalovaného, nemožno v žiadnom prípade hodnotiť ako útok, ako to ustálil nezákonne, svojvoľne, zmätočne a arbitrárne v napadnutom rozsudku krajský súd, pretože ak takéto naznačenie sťažovateľom ako poškodeným aj bolo vykonané, bolo vyprovokované konaním obžalovaného a nebolo útokom v zmysle inštitútu nutnej obrany.

Krajský súd v napadnutom rozsudku odmietol riadne skutkovo a právne hodnotiť, že konanie obžalovaného opísané v skutkovej vete obžaloby bolo protiprávne, pretože bolo celkom zjavne neprimerané konaniu značne podnapitého, a tým aj fyzicky oslabeného sťažovateľa, ako poškodeného, ktorého obžalovaný sám svojim výrokmi k tomu vyprovokoval, a preto sa nemohol uchádzať o beztrestnosť svojho konania, pretože nebolo reakciou na neočakávaný útok zo strany sťažovateľa, ako poškodeného.

Krajský súd odmietol zákonne hodnotiť, a aj v tomto smere sú jeho závery nezákonné, svojvoľné, arbitrárne a v rozpore s namietanými právami sťažovateľa, a síce že škoda, ktorá bola sťažovateľovi ako poškodenému spôsobená obžalovaným, (ak už teda

ustálil, že obžalovaný mal konať v nutnej obrane a zlomiť sánku sťažovateľovi a spôsobiť zranenia s dobou liečenia 42 dní), je v úplne zjavnom nepomere k škode, ktorú mal spôsobiť sťažovateľ ako poškodený obžalovanému. Totiž obžalovanému žiadna škoda „... naznačením nejakého úderu vo vzťahu k obžalovanému...“ nikdy ani nevznikla.

Je podstatné, že fyzický konflikt vyprovokoval práve obžalovaný a nie sťažovateľ ako poškodený, čo opäť krajský súd v napadnutom rozsudku zákonne nehodnotil.

Z dôkazov vykonaných v trestnom konaní nebolo, a nie je ani možné jednoznačne bez akýchkoľvek pochybností vysloviť rozhodnutie o oslobodení obžalovaného, a ak už vyslovené bolo, malo byť riadne v intenciách všetkého vyššie uvedeného odôvodnené.

Z napadnutého rozsudku krajského súdu vyplýva, že svoje rozhodnutie oslobodení obžalovaného, založil na závere o existencii podmienok nutnej obrany na strane obžalovaného počas spáchania žalovaného trestného činu „... nikto nie je povinný ustupovať pred neoprávneným útokom na zdujem chránený Trestným zákonom.“. Nutná obrana obžalovaného mala podľa napadnutého rozsudku krajského súdu spočívať v tom, že „... Poškodený [REDAKOVANÉ] päšťou sa zahnal k hlave obžalovaného a naznačoval úder. Obžalovaný ako obranca odvracal útok človeka, ktorého bol podľa práva povinný sa zdržať.“.». V zmysle už uvedeného sťažovateľ má na vec opačný názor ako krajský súd.

Podstata námietky čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 v súvislosti s čl. 46 ods. 1 ústavy tkvie v tom, že keďže sa sťažovateľ cítil byť jednak neprávom ku konfliktu vyprovokovaný a napokon neprávom aj fyzicky napadnutý, v súlade s princípom právnej istoty očakáva riadne odsúdenie a potrestanie obžalovaného. Pretože vec mala zostať zo strany prokuratúry nepovšimnutá a sťažovateľ nemá na vec viac dosah, resp. len čo sa týka výroku o náhrade škody, tvrdí zásah do označených základných práv touto ústavnou sťažnosťou.

Sťažovateľ v petite ústavnej sťažnosti navrhuje, aby ústavný súd po prijatí veci na ďalšie konanie vo veci samej nálezom vyslovil porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, aby napadnuté

rozhodnutie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a aby sťažovateľovi priznal náhradu trov konania.

II.

Relevantná právna úprava a judikatúrne východiská ústavného súdu

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto je zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ktorý sa pri zachovaní právnych účinkov úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, použije aj na konania začaté do 28. februára 2019 (§ 246 ods. 1 a 2).

Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,

- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namieta, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať ústavnú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu...

Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozhodnutím krajského súdu, ku ktorému malo dôjsť tým, že krajský súd nesprávne vyhodnotil konanie obžalovaného ako konanie v nutnej obrane, na základe čoho obžalovaného spod obžaloby oslobodil a sťažovateľa odkázal s nárokom na náhradu škody na civilné konanie. Sťažovateľovi na konaní vedenom pred všeobecnými súdmi prekáža jednak to, že obžalovaný bol zbavený viny, a tiež to, že podľa jeho názoru má tým sťažené postavenie v civilnom konaní pri uplatňovaní nároku na náhradu škody, ktorý si riadne uplatnil v trestnom konaní. Formálne sťažovateľ tvrdí, keďže sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, z rôznych dôvodov arbitrárnosť odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, za ktorou sa skrýva materiálna podstata – správnosť ustálenia skutku a posúdenia otázky nutnej obrany.

Skôr než ústavný súd pristúpi k odôvodneniu toho, že zmyslom jeho postavenia v systéme súdnictva nie je plniť úlohy skutkového súdu, pokúsi sa na sťažovateľov problém pozrieť optikou, ktorá by vec nevyhrotila do krajnosti, priniesla by však vysvetlenia, ktoré sú schopné chápať a stotožniť sa s nimi všetky osoby zúčastnené na trestnom konaní.

Ústavný súd súhlasí s názorom sťažovateľa, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia krajského súdu je do istej miery autoritatívne, nie je ale presvedčený o jeho arbitrárnosti, napriek nešetrne zvolenej komunikácii jeho odôvodnenia poškodenému.

Trestné konanie bolo vedené pre skutok – šarvátku v priestoroch kuchynky, resp. jej blízkom okolí (balkón, chodba) na študentskom internáte. Celý incident sa udial po vzájomných slovných provokáciách a jeho výsledkom (ústavný súd na tomto mieste nekonštatuje príčinnú súvislosť) bolo vzájomné fyzické napadnutie sa medzi obžalovaným a poškodeným s naozaj nešťastným koncom pre poškodeného (zlomenina sánky).

Prípadné vyhoviecie podanej ústavnej sťažnosti v praktických dôsledkoch znamená zasiahnuť do právoplatného rozhodnutia krajského súdu v trestnom konaní, ktoré podľa tvrdenia sťažovateľa prokuratúra viac záujem zvrátiť nemá. Dôvod ostáva nepomenovaný. Sťažovateľ v procesnom postavení poškodeného, čo sám aj v ústavnej sťažnosti namieta, môže opravnými prostriedkami žiadať iba preskúmanie otázky výroku o náhrade škody. *De lege lata* teda nemá v rukách opravný prostriedok, pokiaľ ide o výrok o ustálení viny obžalovaného, s ktorým nie je spokojný v prvom rade.

Z pohľadu teoretického ústavný súd už vo svojej judikatúre konštatoval, že poškodení v trestnom konaní sa ochrany základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy nemôžu pred ústavným súdom domáhať tvrdením o nesprávnom verdikte všeobecného súdu o uplatnenom nároku na náhradu škody v trestnom konaní, odôvodňujúc to nesprávnym rozhodnutím o vine obžalovaného (uznesenie ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 659/2016 zo 4. októbra 2016, Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky č. 49/2016).

Ostáva preskúmať, či okolnosti prípadu v zmysle materiálneho prístupu k ochrane ústavnosti predsa len neodôvodňujú ingerenciu ústavného súdu do veci.

Ústavný súd je názoru, že pre vysvetlenie veci nie je potrebné ju doviest' až k otázke, či zákonná úprava procesného postavenia poškodeného v trestnom konaní nie je príliš „slabou“ garanciou základných práv poškodeného, ktorých porušenie namieta (otázka súladu zákonnej úpravy s ústavou). Ústavný súd vec nechápe len z individuálneho pohľadu účastníkov šarvátky, ale pozornosť venuje aj intenzite spoločenskej nebezpečnosti skutku, ku ktorému došlo, a jeho dopadov. Pri zohľadnení kontextu, že šlo o konflikt, v ktorom sa neovládli obe strany a útočili na seba navzájom, nie je úvaha o nutnej obrane obžalovaného apriórne vylúčená. Pre tento záver svedčí aj ustálenie skutkového stavu v tom, že čo sa týka samotného fyzického útoku, mal v ňom vystupovať aktívne aj poškodený do tej miery, že napr. mal naznačiť úder päťou bezprostredne pred úderom zo strany obžalovaného. Odôvodnenie krajského súdu – nepriaznivé pre poškodeného – a, inými slovami, na prvý pohľad vyzerajúce ako „tak mu treba“, nie je podľa názoru

ústavného súdu k poškodenému príliš šetrným ani úplne vhodne vypovedajúcim o situácii s ohľadom na jej následok. Ústavný súd rozumie, že posúdenie veci má profylaktický vplyv na ďalší život účastníkov šarvátky a verejný život spoločnosti, medzi ktorými je treba nachádzať rozumnú rovnováhu, pričom vzhľadom na okolnosti prípadu (podrobnejšie popísané aj v odsudzujúcom rozhodnutí okresného súdu a napadnutom rozhodnutí krajského súdu) skutok nebolo nevyhnutné kriminalizovať.

Ústavný súd vo formovaní kritériálneho nastavenia svojho prieskumu rozhodnutí všeobecných súdov (hlavne v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy) dospel až do takej miery konkrétnosti, že vyjadril názor, podľa ktorého aj keby nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, ktoré sú „pánmi zákonov“, mohol by nahradiť napadnutý právny názor všeobecného súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom v okolnostiach daného prípadu by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 363/09, II. ÚS 463/2011, III. ÚS 188/2012).

Teda, ako ústavný súd už uviedol, napadnuté rozhodnutie krajského súdu vníma ako autoritatívne, nie však ako svojvoľné či arbitrárne natoľko, aby zasahoval do „sporného“ odôvodnenia krajského súdu, čo sa týka použitia inštitútu nutnej obrany smerom k dekriminalizácii skutku. Prejednávaný prípad je síce emočne podfarbený použitím hrubého fyzického násillia, ktoré je v spoločnosti nežiaduce a na ktoré napokon doplatil poškodený, je preto možné považovať ho za náročný na rozhodnutie, resp. za hraničný. Napokon aj okresný súd a krajský súd sa v názoroch nezhodli. Ani okresný súd však po odsudzujúcom výroku obžalovaného netrestal bezpodmienečným odňatím slobody, ale symbolickým peňažným trestom (s náhradným trestom odňatia slobody v prípade, že by bol peňažný trest úmyselne zmarený), čo naznačuje príklon smerom k miernejšiemu posúdeniu. Následok prejednávanej šarvátky je podľa názoru ústavného súdu v trestnom konaní možné chápať ako nešťastnú zhodu okolností, na základe ktorej nie je treba skutok nevyhnutne kriminalizovať. Inak povedané, iba zo spôsobeného následku v prejednávanom prípade automaticky implikačne nevyplýva trestnosť činu.

Na tomto mieste je úsudok zrejme ovplyvňovaný ešte stále čerstvými emóciami. Z pohľadu vplyvu na verejný život spoločnosti šlo o mladický konflikt vyplynúvši z oslavy na študentskom internáte, ktorá sa vymkla spod kontroly všetkých jej účastníkov. Civilný život účastníkov šarvátky sa do budúca bude spravovať vyriešením otázky o náhrade škody (v prípade, že poškodený o to prejaví záujem). Samotný prípadný nárok poškodeného na náhradu škody v civilnom konaní nebol podľa názoru ústavného súdu napadnutým rozhodnutím krajského súdu v trestnom konaní negatívne dotknutý a podmienky odkázania poškodeného s nárokom na náhradu škody na civilné konanie sú upravované Trestným poriadkom – z dôvodu jeho adhézneho charakteru, teda práve preto, že toto konanie obsahuje súkromnoprávny nárok.

K súvisiacej námietke, podľa ktorej sťažovateľ očakáva v zmysle princípu právnej istoty spravodlivosť (namiatané porušenie čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy) prostredníctvom uznania obžalovaného vinným zo spáchania skutku, tak ako je popísaný v obžalobe, ústavný súd dodáva, že podľa práve prezentovaného názoru prejednávaná vec obsahuje materiálne dôvody na to, aby v rámci posúdenia trestnosti skutku, čo je primárny účel trestného konania, bola chápaná spravodlivo.

Napokon, pokiaľ ide o dokončenie argumentácie týkajúcej sa medzi zasahovania ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ústavný súd vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že mu neprislúcha hodnotiť správnosť skutkových záverov či právneho posúdenia vecí všeobecnými súdmi, pretože nie je prieskumným súdom, nadriadeným súdom a ani ochrancom zákonnosti. Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu pri rozhodovaní o sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonov (vrátane Trestného zákona a Trestného poriadku) s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne

odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07). Z týchto hľadísk potom ústavný súd posudzoval napadnuté rozhodnutie krajského súdu a postup, ktorý rozhodnutiu predchádzal.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

Pretože ústavná sťažnosť bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v návrhu na rozhodnutie. Rozhodovanie o týchto návrhoch sťažovateľa je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 ústavy), ku ktorému v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. decembra 2019

Mojmír Mamojka
predseda senátu